

Dr hab. Grzegorz Smyk, prof. UMCS

Lublin, 10 października 2019 r.

Katedra Historii Państwa i Prawa

Wydział Prawa i Administracji

UMCS w Lublinie

Recenzja

rozprawy habilitacyjnej Pana dr Jarosława Kostrubca pt. „Administracja ogólna w myśli prawniczej Drugiej Rzeczypospolitej”, Warszawa 2019, ss. 331 oraz Jego osiągnięć i aktywności naukowych, sporządzona w postępowaniu o nadanie Mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych w dyscyplinie prawo.

Recenzja osiągnięć naukowych, dydaktycznych i popularyzatorskich oraz współpracy międzynarodowej Pana doktora Jarosława Kostrubca została sporządzona według kryteriów ustawy z dnia 14 marca 2003 r o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. z późn. zmianami) oraz rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 11 września 2011 r. (Dz. U. Nr 196, poz. 1165). Ocenie podlega kwestia, czy kandydat, legitymujący się stopniem naukowym doktora, po otrzymaniu tego stopnia przedstawił osiągnięcie naukowe, stanowiące znaczny wkład w daną dyscyplinę naukową w rozumieniu art. 16 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy oraz spełnił kryteria oceny pozostałego dorobku naukowego, dydaktycznego i popularyzatorskiego określonych w § 3,4 i 5 wskazanego wyżej rozporządzenia.

1. Zasadnicze osiągnięcie habilitanta stanowi Jego monografia, zatytułowana „Administracja ogólna w myśli prawniczej Drugiej Rzeczypospolitej”, opublikowana w Warszawie w 2019 r. przez wydawnictwo Difin, licząca 331 stron.

Jest to praca, którą zaliczyć należy do opracowań z zakresu nauk historycznoprawnych, a w szczególności historii doktryn politycznych i prawnych oraz historii administracji, co dla mnie jako recenzenta reprezentującego ten ostatni obszar wiedzy ma znaczenie pierwszoplanowe, tak pod względem oceny zawartych w niej rozważań merytorycznych jak i wkładu do rozwoju badań nad prawem i administracją przeszłych form ustrojowych funkcjonujących na ziemiach polskich – w tym i w okresie II Rzeczypospolitej.

Przedmiotem recenzowanego opracowania jest administracja ogólna w polskiej myśli prawniczej okresu międzywojennego, rozumiana przez Autora zarówno jako specyficzna struktura organizacyjna, jak i szczególny sposób realizacji określonych funkcji zarządu państwowego (str. 32). To „mieszane”, podmiotowo – przedmiotowe, ujęcie zagadnienia badawczego odpowiada jego definiowaniu we współczesnej doktrynie i nauce administracji i prawa administracyjnego. Zauważyć przy tym należy, że problematyka konstrukcji prawnej organizacji i funkcjonowania administracji publicznej w okresie istnienia II Rzeczypospolitej, tak rządowej jak i samorządowej, oraz związane z nimi kwestie zespolenia, koncentracji i dekoncentracji, od lat cieszą się nieustannym zainteresowaniem prawników i historyków prawa i administracji. Dość wymienić w tym miejscu powszechnie znane prace takich autorów jak: Roman Hausner, Wojciech Witkowski, Hubert Izdebski, Michał Kulesza, Marian Kallas, a z najnowszych opracowania: Michała Gałędka, Haliny Robótki, Adama Bosiackiego, Anny Tarnowskiej, Jacka Przygodzkiego, czy też wreszcie samego habilitanta – Jarosława Kostrubca.¹ Tym niemniej, niezależnie od oczywistej

¹ W szczególności, na uwagę zasługuje wydana w bieżącym roku monografia Jacka Przygodzkiego, zatytułowana: „Komisje do usprawnienia administracji publicznej w II Rzeczypospolitej. Studium historyczno – prawne” (Wrocław 2019), która podejmuje podobną, a w wielu miejscach tożsamą z recenzowanym opracowaniem problematykę. Jednakże są to prace, które wyraźnie różnią się od siebie prezentowanym podejściem i celem badawczym. Pierwsza stanowi dogmatyczne studium historyczno - prawne, druga (recenzowana) koncentruje się na analizie sfery doktrynalnej. W efekcie obie te prace, zachowując swoją oryginalność w przedmiocie, celu i metodzie badawczej, wzajem się uzupełniają.

wartości tych opracowań, koncentrujących się z założenia albo na zagadnieniach ogólnych (podręcznikowych) lub dotyczących kwestii szczegółowych (wybranych instytucji lub zagadnień), zauważyć należy, że cechują je: dogmatyczne podejście do przedmiotu badawczego oraz jego jurydyczne ujęcie przy zastosowaniu metody historycznej. Natomiast monografia Pana dr Jarosława Kostrubca reprezentuje podejście odmienne, tj. stanowi – pierwszą w dotychczasowej literaturze historyczno – prawnej - próbę analizy charakteru i roli administracji ogólnej II RP w ujęciu doktrynalnym, co nadaje jej walor nowości i oryginalności, tak wymagany i pożądaný w rozprawach habilitacyjnych.

Podstawowym celem opracowania Pana dr Jarosława Kostrubca, wskazanym przez Niego na str. 9 recenzowanej monografii było: „(...) określenie pozycji prawno – ustrojowej administracji ogólnej w polskiej myśli prawniczej dwudziestolecia międzywojennego, która znalazła wyraz nie tylko w literaturze, ale przede wszystkim w założeniach i projektach aktów normatywnych oraz tezach komisji dla usprawnienia administracji publicznej (...)”, zaś wiodącą tezę założenie, że „(...) administracja ogólna w myśli prawniczej dwudziestolecia międzywojennego wyrażała się w koincydencji zasad zespolenia i dekoncentracji jako gwarancji sprawnej administracji (...)”.

Tak zakreślony cel rozprawy habilitacyjnej uznać należy za pożądaný i niezwykle ambitny, gdyż Autor musiał ustalić, wybrać i skonfrontować ze sobą tak zróżnicowane źródła międzywojennej myśli prawniczej jak: akty normatywne i ich projekty, literaturę przedmiotu, a nade wszystko zachowane materiały archiwalne prac pięciu komisji do usprawnienia administracji publicznej działających w II RP, zawierające podglądy najwybitniejszych wówczas polskich przedstawicieli nauk administracyjnych jak: Roman Hausner, Kazimierz Kumaniecki, Władysław Leopold Jaworski, Tadeusz Hilarowicz, Wacław Komarnicki czy Stanisław Kasznica.

Dla realizacji założonego celu, Pan dr Jarosław Kostrubiec w swojej monografii dostosował odpowiednie do poruszanej w niej problematyki metody

badawcze oraz konstrukcję pracy i jej podstawy źródłowe. I tak, ze względu na przedmiot badawczy, jakim jest próba rekonstrukcji polskiej myśli administracyjnej odnośnie charakteru i roli administracji ogólnej w systemie administracji publicznej II Rzeczypospolitej, Autor przyjął – jak sam wskazuje na str. 11 - tzw. „mediacyjny” model badawczy, polegający na ustaleniu relacji, które pośredniczyły pomiędzy ideą (myślą) a sferą aktów normatywnych. W konsekwencji, wymagało to równoległego stosowania klasycznych w naukach historyczno –prawnych metod: formalno – dogmatycznej, koniecznej dla analizy obowiązujących aktów prawnych, historycznej, niezbędnej dla ustalenia kontekstu ich powstania i zakresu obowiązywania oraz porównawczej, koniecznej dla określenia charakteru rzeczywistego związku istniejącego pomiędzy konkretnymi urządzeniami administracyjnymi a ich otoczeniem społecznym, gospodarczym itp. Umiejętne stosowanie przez Pana dr Jarosława Kostrubca tych metod pozwoliło Mu zachować równowagę w - stosowanym równolegle - przedmiotowym, podmiotowym i funkcjonalnym ujęciu analizowanej instytucji administracji publicznej.

Właściwemu przedstawieniu problemu badawczego, jakim jest charakter i pozycja prawno – ustrojowa administracji ogólnej w polskiej myśli prawniczej okresu dwudziestolecia międzywojennego odpowiada przyjęta przez Habilitanta konstrukcja wewnętrzna pracy. Składa się ona z czterech rozdziałów merytorycznych poprzedzonych wstępem, w którym bardzo precyzyjnie określono zakres przedmiotowy, terytorialny i czasowy rozprawy, jej podstawę źródłową oraz stosowaną metodologię i terminologię. Rozprawę wieńczy zakończenie, w którym podsumowano wyniki badań. Ponadto praca zawiera bibliografię, obejmującą wykaz wykorzystanych źródeł archiwalnych i drukowanych oraz literaturę przedmiotu. Układ poszczególnych rozdziałów (poza I) oparto na kryterium chronologicznym, które jest najbardziej przystające do opisu prezentowanego zagadnienia. Każdy z rozdziałów rozpoczyna się od uwag wstępnych, wprowadzających do problematyki stanowiącej treść każdego z nich

z osobna. Ze względu na specyfikę przedmiotu badawczego i cel rozprawy, konstrukcję taką należy uznać za prawidłową, logiczną i w pełni oddającą tematykę pracy. Zastrzeżeń nie budzi zarówno proporcja objętościowa poszczególnych rozdziałów jak i stosowana przez Autora nomenklatura nazewnicza.

Istotne miejsce w recenzowanej rozprawie habilitacyjnej zajmuje Rozdział I., zatytułowany „Administracja ogólna w ujęciu doktrynalnym i normatywnym”. Ma on charakter wprowadzający Czytelnika w zagadnienia stanowiące główną oś narracji Autora i stanowi swoisty punkt wyjścia dla właściwych rozważań zawartych w kolejnych trzech rozdziałach rozprawy. W rozdziale tym Autor podejmuje udaną próbę zdefiniowania pojęcia administracji ogólnej w polskiej myśli prawniczej i porządku prawnym dwudziestolecia międzywojennego. Przyjętym przez Niego sposobem ustalenia tego pojęcia zarówno na gruncie formalno – dogmatycznym jak i doktrynalnym była analiza instytucji administracji ogólnej w aspekcie zarówno przedmiotowym, funkcjonalnym, jak i podmiotowym, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii dekoncentracji i zespolenia administracyjnego, a więc elementów konstytuujących pojęcie administracji ogólnej. Było to zadanie trudne, gdyż stawiało przed Autorem konieczność konfrontacji poglądów reprezentowanych zarówno przez uznanych luminarzy polskich nauk administracyjnych okresu międzywojennego takich jak: Kazimierz Władysław Kumaniecki, Władysław Leopold Jaworski, Waław Komarnicki, Tadeusz Hilarowicz, czy Stanisław Kasznica, jak i wysokich urzędników państwowych i członków Komisji do Usprawnienia Administracji Publicznej jak Roman Hausner czy Władysław Czapiński, reprezentujących różne tradycje i podejście do modelowych rozwiązań w zakresie administracji ogólnej. Przyjęcie takiej struktury i zawartości merytorycznej Rozdziału I należy uznać za w pełni spełniające oczekiwania Czytelnika, w tym i recenzenta, którzy mają możliwość porównania i oceny poszczególnych stanowisk przedstawicieli

polskiej teorii i praktyki administracyjnej, co świadczy o wszechstronnej erudycji Autora, tak pożądanej w pracach naukowych.

Kolejne rozdziały recenzowanej monografii, tj. Rozdział od II do IV, są prezentacją trzech linii rozwojowych polskiej myśli prawniczej względem charakteru i roli administracji ogólnej w polskim systemie zarządu administracyjnego, uporządkowanych w sposób chronologiczny. Otwiera ją Rozdział II zatytułowany „Administracja ogólna w polskiej myśli prawniczej u progu niepodległości”. W rozdziale tym Autor z niezwykłą starannością analizuje koncepcje organizacji administracji ogólnej przyszłego państwa polskiego reprezentowane przez Kazimierza Władysława Kumanieckiego, Edwarda Dubanowicza i Polskiego Towarzystwa Prawniczego we Lwowie oraz projekty ustawy o ustroju administracyjnym Królestwa Polskiego z 1918 r. i statusu administracji terytorialnej w projektach konstytucyjnych z roku 1919. Z tego względu Rozdział ten wyraźnie dzieli się na dwie części – doktrynalną i normatywną, gdyż analizie poddano zarówno projekty tworzone przez przedstawicieli doktryny administracji i prawa administracyjnego jak i dokumenty wytworzone przez czynniki oficjalne, tj. organy rządowe. W efekcie, w rozdziale tym Autorowi udało się przedstawić w sposób kompleksowy poglądy przedstawicieli polskiej myśli prawniczej na przyszły ustrój administracji terytorialnej odradzającego się państwa polskiego, w okresie gdy nie były przesądzone jeszcze ani jego forma polityczna ani zasady organizacji i funkcjonowania administracji publicznej.

Rozdział III, zatytułowany „Administracja ogólna w polskiej myśli prawniczej po wejściu w życie Konstytucji Marcowej” koncentruje się na przedstawieniu drugiej chronologicznie linii rozwojowej polskiej myśli prawniczej względem statusu administracji ogólnej w porządku ustrojowym administracji państwowej w okresie obowiązywania Konstytucji Marcowej z 1921 r. W odróżnieniu od okresu poprzedniego, podstawą formowania się polskiej doktryny prawa administracyjnego, w tym i poglądów odnośnie

administracji ogólnej, były już skonkretyzowane przepisy rangi konstytucyjnej oraz wydane na ich podstawie przepisy niższego rzędu, które stały się punktem wyjścia dla prac Komisji dla Reformy Administracji z 1923 r. (tzw. Komisja Władysława Sikorskiego), projektu posła PSL Alfonsa Erdmana oraz tzw. Komisji trzech z 1926 r. Zasługą Autora, zauważalną przy lekturze tego rozdziału, jest umiejętne kontynuowanie wątków rozpoczętych w rozdziale poprzednim, przy zachowaniu siatki pojęciowej zaproponowanej w rozdziale I. Pozwala to na zachowanie ciągłości narracyjnej głównych wywodów Autora oraz jasną i logiczną prezentację postawionych we wstępie tez i należycie udokumentowaną ich argumentację.

Ostatni Rozdział IV, zatytułowany „Administracja ogólna w Pracach Komisji dla Usprawnienia Administracji Publicznej przy Prezesie Rady Ministrów”, prezentuje trzeci i ostatni przed wybuchem wojny nurt w polskiej myśli administracyjnej w zakresie statusu administracji ogólnej, formowany w warunkach przekształceń ustrojowych po „przewrocie majowym” z 1926 r. i wprowadzeniu Konstytucji Kwietniowej z 1935 r. Stanowi analizę koncepcji, które odnosiły się do statusu administracji ogólnej w świetle prac tytułowej Komisji dla Usprawnienia Administracji Publicznej, opublikowanych w sześciu tomach „Materiałów” z jej prac. Jest to pierwsza w dotychczasowej literaturze przedmiotu tak szeroka prezentacja spuścizny archiwalnej pozostałej po w/w Komisji, co wystawia Panu dr Jarosławowi Kostrubcowi jako badaczowi jak najlepsze świadectwo. Kwerenda archiwalna pozwoliły Autorowi przedstawić w tym rozdziale przyczyny powołania tej Komisji, jej organizację, skład osobowy, zakres działalności oraz efekty prac oraz wpływ na rzeczywiste rozwiązania legislacyjne.

Pracę wieńczy „Zakończenie” stanowiące podsumowanie rozważań Autora prezentowanych w poszczególnych rozdziałach recenzowanego opracowania. Zawiera ono odniesienia do stawianych we „Wstępie” tez i założeń badawczych. Charakteryzuje się ono trafnymi i wyważonymi wnioskami Autora, zawsze

udokumentowanymi źródłowo, co świadczy o oczywistej dojrzałości naukowej Pana dr Jarosława Kostrubca i jego przygotowaniu do samodzielnej pracy badawczej. Potwierdza to również niezwykle solidna podstawa źródłowa recenzowanego opracowania. Stanowią ją przede wszystkim pozostałości aktowe zachowane w Archiwum Akt Nowych w Warszawie (Zespoły: Prezydium Rady Ministrów, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Tymczasowej Rady Stanu i Gabinetu Cywilnego Rady regencyjnej królestwa Polskiego), źródła drukowane, takie jak projekty i uzasadnienia aktów normatywnych (56 pozycji), akty normatywne (24 pozycje), materiały sprawozdania (72 pozycje) oraz literatura – ponad 200 pozycji. W mojej ocenie, dobór źródeł i literatury przedmiotu dokonany przez Pana dr Jarosława Kostrubca jest nie tylko adekwatny do tematyki badawczej prezentowanej w recenzowanym opracowaniu ale także wyczerpujący i osobiście nie widzę w nim luk wymagających uzupełnienia.

Konkludując, w mojej ocenie, rozprawa habilitacyjna Pana dr Jarosława Kostrubca stanowi kompleksowe opracowanie problemu badawczego jakim jest administracja ogólna w myśli prawniczej Drugiej Rzeczypospolitej. Jej tematyka jest oryginalna i nie była dotąd przedmiotem doktrynalnej analizy w polskiej literaturze historyczno – prawnej. Napisana została, tak w analizach szczegółowych, jak i w sądach natury ogólniejszej, według reguł przyjętych w nauce historii prawa, przede wszystkim w oparciu o metodę historyczną, formalno – dogmatyczną i porównawczą, adekwatnymi do założonych celów badawczych. Odznacza się zwartością chronologiczną i rzeczową. Jej układ wewnętrzny właściwie służy prezentacji określonej w tytule problematyki badawczej, zaś wysokie umiejętności analityczne Autora gwarantują rzetelność stawianych tez i wniosków. Zawiera ona szereg nowych ustaleń, dokonanych po przeprowadzeniu rzetelnej kwerendy archiwalnej i analizie aktów prawnych i literatury przedmiotu, dających nie tylko dowód należytej znajomości poruszanej przez Autora materii, ale przede wszystkim wypełniających lukę w dotychczasowym stanie wiedzy. Zatem, jako stanowiąca istotny wkład do nauki

historii ustroju, prawa i administracji, w pełni zasługuje na pozytywną ocenę i zarazem świadczy o niezaprzeczalnej samodzielności badawczej Autora.

2. Przechodząc do oceny dorobku Habilitanta po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, należy podkreślić, że liczbowo jest on niemały, liczy bowiem ponad 50 pozycji o różnym charakterze. Składają się nań dwie monografie: „Nauka o państwie w myśli Georga Jellinka, Lublin 2015”, będąca pokłosiem jego pracy doktorskiej, oraz oceniona już wyżej monografia habilitacyjna. Rozprawa doktorska została pozytywnie oceniona przez kompetentnych recenzentów, a opublikowana na jej podstawie książka, rozszerzająca znacznie tematykę doktoratu, dowodnie świadczyła o dobrym poziomie merytorycznym w połączeniu z właściwym dla opisywanego tematu ujęciem metodycznym. Dodać przy tym należy, że jej podstawę źródłową stanowiły nieznane szerzej pozostałości i materiały drukowane, a dobór literatury przedmiotu odznaczał się należyłą starannością. Pan dr Jarosław Kostrubiec jest też redaktorem 11 monografii wieloautorskich, 24 rozdziałów w recenzowanych monografiach wieloautorskich (w tym 5 w j. niemieckim, i po 1 w j. angielskim i j. francuskim), 7 artykułów naukowych (w tym 2 w j. angielskim), współautorem i redaktorem 2 komentarzy do ustaw, 3 artykułów recenzyjnych, 4 rozdziałów podręcznika „Elementy nauki o państwie i polityce”, oraz licznych materiałów dydaktycznych z zakresu historii doktryn politycznych i prawnych. Ich zawartość merytoryczna mieści generalnie w trzech podstawowych obszarach zainteresowań badawczych Habilitanta. Są to: 1. Doktryny polityczne i prawne XIX i XX w., 2. Historia administracji i myśli administracyjnej II Rzeczypospolitej oraz 3. Ustrój administracji publicznej w aspektach doktrynalnych i normatywnych. W pierwszym obszarze, dorobek habilitanta stanowi szereg publikacji, z których oczywiście najważniejsza i najobszerniejsza jest monografia „Nauka o państwie w myśli Georga Jellinka”. W obszarze tym mieszczą się także prace autorstwa Pana dr Jarosława Kostrubca jak: „Georg Jellinek. Portret polityczny uczonego” z 2005/2006 r., „Georg Jellinek i Hans Kelsen. Spór o istotę państwa” z 2008 r,

„Georga Jellinka ogólna nauka o państwie” z 2008 r. oraz prace dotyczące myśli politycznej i prawnej Grzegorza Leopolda Seidlera: „Władza państwowa w ujęciu Profesora Grzegorza Leopolda Seidlera” z 2014 r., „Ewolucja metodologii nauk prawnych w ujęciach Profesora Grzegorza Leopolda Seidlera, napisana w 2010 r. we współautorstwie z Profesorem Lechem Dubelem, czy też rozdziały w monografii ”Zasady ustroju politycznego państwa”: „Zasada republikańskiej formy państwa”, „Zasada społeczeństwa obywatelskiego” oraz „Klasyczna teoria podziału władzy w ujęciu Monteskiusza” z 2012 r.

Drugi krąg zainteresowań naukowych Pana dr Jarosława Kostrubca stanowią publikacje sygnalizujące rozprawę habilitacyjną. Mieszczą się one w obszarze zagadnień szeroko pojętej historii administracji i myśli administracyjnej Drugiej Rzeczypospolitej. Składają się na nie opracowania dotyczące takich kwestii jak: problematyka reform administracji publicznej w II RP, miejsce i rola administracji ogólnej w polskiej myśli prawniczej okresu międzywojennego, samorząd terytorialny i ustrój administracji terytorialnej II RP oraz wyróżniające się opracowanie: „Roman Hausner (1883 - 1947) – wybitny administratywista Polski międzywojennej”, zawierające pierwszą w polskiej literaturze historyczno – prawnej analizę biografii i myśli prawniczej wybitnego teoretyka i praktyka administracji Polski międzywojennej.

I w końcu trzeci obszar badawczy podejmowany w pracach Pana dr Jarosława Kostrubca stanowi ustrój administracji publicznej w ujęciu doktrynalnym i normatywnym. Autor poświęcił mu kilkanaście opracowań o charakterze teoretycznym i porównawczym. Odnoszą się one zarówno do kwestii pojęciowych takich jak np. ewolucja pojęć „administracja publiczna”, „administracja ogólna” i „administracja specjalna” w polskiej myśli administracyjnej, problematyka organizacji i zakresu kompetencyjnego organów rządowej administracji zespolonej, zagadnienia porównawcze samorządu terytorialnego w Niemczech w Polsce czy też kwestie legislacji administracyjnej i kontroli administracji.

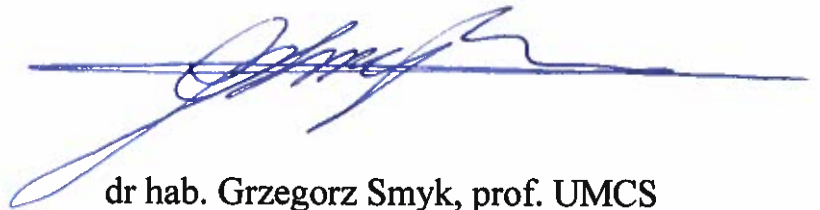
Pozostały dorobek Habilitanta w zakresie Jego aktywności naukowych, dydaktycznych, popularyzatorskich i współpracy międzynarodowej przedstawia się w sposób wyróżniający. Pan dr Jarosław Kostrubiec wygłosił 18 referatów na międzynarodowych i ogólnokrajowych konferencjach naukowych (w tym 3 w j. angielskim). Był stypendystą Deutscher Akademischer Austausch Dienst (DAAD) na Uniwersytecie w Heidelbergu, współpracownikiem: Max Planck Institut fur Europaische Rechtgeschechte we Frankfurcie nad Menem oraz Wydziału Prawa Uniwersytetu w Norymberdze. Pełnił funkcje: przewodniczącego, członka lub sekretarza komitetu organizacyjnego 9 konferencji naukowych. Był i jest redaktorem naczelnym, redaktorem lub sekretarzem takich czasopism naukowych jak: „Studenckie Zeszyty Naukowe”, „Studia Prawnicze i administracyjne”, „Studia Iuridica Lublinensia”. Jest też członkiem 4 towarzystw naukowych. Brał udział w „grantowym” projekcie badawczym „System Bezpieczeństwa Narodowego RP”, finansowanym przez NCBIR. W ramach obowiązków dydaktycznych, Pan dr Jarosław Kostrubiec prowadził wykłady i ćwiczenia na kierunkach: Prawo, Administracja, Bezpieczeństwo wewnętrzne, prowadzonych na wydziale Prawa i administracji UMCS w Lublinie. Był promotorem 72 prac magisterskich oraz blisko 200 prac licencjackich. Jest też promotorem pomocniczym w 23 przewodach doktorskich. Za swoją dotychczasową działalność Pan dr Jarosław Kostrubiec był trzykrotnie nagradzany przez J. M. Rektora UMCS.

Sumując, od uzyskania stopnia naukowego doktora nauk prawnych, Pan dr Jarosław Kostrubiec wydatnie pomnożył, wkraczając w zróżnicowane czasowo i przedmiotowo obszary badawcze. Pracę naukową umiejętnie połączył z działalnością dydaktyczną organizacyjną i redakcyjną, co wystawia Mu jak najlepsze świadectwo i predystynuje do samodzielnej pracy naukowej. Uprawiana przez Niego „zmiennosc” badawcza – wymagana przy ubieganiu się o kolejne stopnie naukowe – zasługuje uznanie i wysoką ocenę oraz jest dowodem Jego właściwej postawy naukowej. W moim przekonaniu, oceniana twórczość i

działalność naukowa Pana dr Jarosława Kostrubca w zakresie historii doktryn politycznych i prawnych oraz historii prawa i administracji, z monografią habilitacyjną na czele, bezspornie świadczy o możliwości uzyskania przez Niego stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych w dyscyplinie prawo.

W konkluzji mej oceny osiągnięć naukowych Pana dr Jarosława Kostrubca stwierdzam, że rozprawa zatytułowana „Administracja ogólna w myśli prawniczej Drugiej Rzeczypospolitej”, opublikowana w Warszawie w 2019 r. przez wydawnictwo Difin, licząca 331 stron, spełnia warunki ustawowe stawiane rozprawom habilitacyjnym, wskazane na wstępie recenzji, co przy także pozytywnej ocenie jego dorobku naukowego, uzasadnia nadanie Mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych, w dyscyplinie prawo.

Lublin, 10 października 2019 r.

dr hab. Grzegorz Smyk, prof. UMCS